

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 17/06/2000

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Việt dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Tập 18

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mở kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, trang thứ tư, kinh văn hàng thứ ba: *“Long vương! Ông xem thân Phật, từ trăm ngàn ức phước đức mà sanh ra các tướng trang nghiêm.”* Hôm qua đã giảng câu này. Hôm nay chúng ta xem câu tiếp theo: *“Quang minh sáng chói, trùm khắp đại chúng. Dù cho quang minh của vô lượng ức Tỳ Tại Phạm Vương đều không thể hiện ra; không ai chiêm ngưỡng thân của Như Lai mà không lóa mắt!”* Đoạn kinh văn này xem ra dường như hết sức bình thường, nhưng trên thực tế hàm nghĩa vô cùng sâu xa. Trong phương pháp tu hành của nhà Phật, đặc biệt là pháp môn niệm Phật của chúng ta, quý vị biết trong bốn phương pháp niệm Phật có một phương pháp gọi là “quán tượng niệm Phật”, chỗ này nói đến chính là cương lĩnh quan trọng của quán tượng niệm Phật. Hôm qua, tôi đã báo cáo ý nghĩa này với quý vị rồi, chúng ta phải hiểu được, phải lưu ý, làm thế nào học theo Phật? Nên biết, khởi tâm động niệm của bản thân chúng ta cho dù là ý niệm cực kỳ vi tế cũng đều có quan hệ mật thiết với y báo, chánh báo của chúng ta. Cho nên, bất luận chúng ta có được thân tướng như thế nào, bất luận sống trong hoàn cảnh như thế nào, không có gì là không phải tự tâm mình biến hiện ra. Như vậy mới thật sự hiểu rõ, thật sự sáng tỏ chân tướng sự thật “tâm hiện thức biến” này. Chính bởi như thế Phật mới nói: *“Người trí biết như thế, nên tu thiện nghiệp”*, chữ “nên” này, chúng ta nhận thấy đây là ý khuyên bảo, nhưng trên thực tế ý nghĩa thật sự của nó là “pháp vốn như vậy”, rất tự nhiên họ sẽ tu thập thiện, không cần người khác khuyên, cũng không hề có may mắn miễn cưỡng. Do đây có thể biết, ngày nay chúng ta không biết tu thiện nghiệp chính là vì đối với chân tướng sự thật hoàn toàn không hiểu rõ. Từ đây có thể biết, giáo dục là quan trọng biết bao! Trong kinh Hoa Nghiêm, chúng ta đã xem đi xem lại rất nhiều lần.

Hôm nay, vừa mới mở đầu kinh văn đã hiển thị quả đức. *“Quang minh sáng chói”*, quang minh nói ở đây, người Trung Quốc chúng ta thường gọi là bầu không khí. Bầu không khí tốt, vô cùng rõ rệt, khiến người ta vừa tiếp xúc thì có thể cảm nhận được. Người nước ngoài gọi là từ trường, người luyện khí công gọi

đây là khí, còn trong Phật pháp thì gọi là quang. Bất luận bạn gọi là bầu không khí cũng được, gọi là quang cũng được, hay gọi là từ trường cũng được, thì thứ mà phàm phu cảm nhận, tiếp xúc được cũng chỉ là tiếp cận với vật thể phát quang, tới gần thì cảm thấy lóa mắt. Quang minh này trên thực tế, phạm vi của nó là tận hư không khắp pháp giới. Còn quang minh trên vật chất là sóng tư tưởng sinh ra từ trong tình thức, tuy không giống với chuyển động sóng của vật chất, nhưng nó cũng là càng xa thì sức mạnh của chuyển động sóng này càng yếu dần, đây là đạo lý nhất định. Thế nhưng quang minh trong tự tánh thì không như vậy, giống như chúng ta thường đọc thấy trong kinh Đại thừa: “*Quang minh của chư Phật Bồ-tát chiếu khắp.*” Quang minh đó của các ngài phân bố đều đặn nhưng phàm phu chúng ta vẫn không thể cảm nhận được, nguyên nhân không thể cảm nhận được là do phiền não của chính chúng ta làm chướng ngại. Nếu như đoạn hết tập khí phiền não thì chúng ta cảm nhận được quang minh chiếu khắp của Phật là viên mãn, bất kỳ chỗ nào, bất kể lúc nào, cảm nhận của bạn đều là viên mãn.

Đây chính là tánh đức và tu đức không như nhau. Tu đức xác thực là có sự phân chia đậm nhạt, giống như chúng ta cảm nhận bầu không khí vậy. Chúng ta tiếp cận, gần gũi một người có đức hạnh, ở trong căn phòng họ ở, trong căn phòng họ ngồi, ta cảm nhận bầu không khí này rất nồng đậm. Chúng ta không ở trong phòng của họ, mà ở trong nhà của họ cũng có thể cảm nhận được, thậm chí là trong sân vườn của họ cũng có thể cảm nhận được, ở ngoài sân vườn thì càng xa càng nhạt, sẽ cảm nhận không được. Thực ra trên lý luận mà nói, từ trường của họ, bầu không khí của họ, sóng ánh sáng của họ cũng là tận hư không khắp pháp giới, nhưng so với Phật, pháp thân Bồ-tát thì khác nhau. Tuy bầu không khí của họ là tốt, nhưng họ chưa đoạn hết phiền não. Phiền não của họ nhẹ hơn chúng ta, nên chúng ta cảm nhận bầu không khí của họ là tốt; nếu như phiền não của họ nặng hơn chúng ta thì bầu không khí mà chúng ta cảm nhận sẽ vô cùng không tốt. Bầu không khí của chúng ta là vẫn đục, nhưng mức độ vẫn đục của họ còn nghiêm trọng hơn chúng ta. Đạo lý là như vậy, chúng ta phải hiểu rõ.

Không những lý như vậy mà sự cũng như vậy, cho nên người không tu thiện thì làm sao được? Cảm nhận rõ rệt nhất ở người không có tu trì, tâm địa không thanh tịnh, tràn đầy tham, sân, si, mạn thì mùi trên thân họ, mùi trong miệng họ bốc ra, mùi hơi thở của họ, sau khi tiếp xúc bạn đều cảm thấy rất khó ngửi. Điều này là rất rõ rệt, hầu như mỗi người chúng ta đều có kinh nghiệm này. Tuổi tác càng cao, bầu không khí này càng không tốt, nguyên nhân là gì? Là do ác nghiệp đã tích lũy trong đời này, bầu không khí xấu, ý niệm xấu tạo nên sự

thay đổi về thể chất của chúng ta, thể chất không bình thường. Người có tu hành thì không như vậy, lão hòa thượng Hư Vân, tôi chưa từng gặp ngài, ở Hồng Kông có không ít đồng tu đã gặp được ngài. Vào lúc đó, ngài có lẽ cũng đã 100 tuổi rồi, tuổi tác cao như vậy, không những mùi trên cơ thể ngài thơm dịu, mà họ nói mùi của quần áo ngài cũng thơm dịu. Mọi người chúng ta đều biết, lão hòa thượng Hư Vân một năm chỉ tắm một lần, một năm cạo tóc một lần, xưa nay không thay y phục, do đó trên cổ áo dầu bám rất dày, nhưng ngửi thử thì có mùi thơm chứ không phải hôi, ai cũng đều thích ngửi. Do đây có thể biết, ý niệm thiện ác của chúng ta thật sự ảnh hưởng đến sinh lý chúng ta, ảnh hưởng đến hệ thống sinh lý và ảnh hưởng đến hệ bài tiết.

Bầu không khí [của người có tu hành] tỏa ra bên ngoài không giống như người phàm, hướng chi “thân Phật” mà trong kinh điển đã nói. Phật là kiến tư phiền não, trần sa phiền não, vô minh phiền não đã đoạn hết rồi, cảnh giới này chúng ta không thể nào tưởng tượng được, trong Phật pháp gọi là “*quang minh sáng chói, trùm khắp đại chúng*”, trùm là che phủ. Chữ “đại chúng” này, phía dưới nói “Tự Tại Phạm Vương”, đây là trời Đại Tự Tại, trời Ma-hê-thủ-la, là nơi giàu sang vô cùng trong tam giới của thế giới Ta-bà, bạn nói xem phước đức của họ bao lớn. Loại người này cũng là phước tuệ song tu, hoàn toàn hàng phục được tập khí phiền não rồi, nhưng chưa đoạn được. Nếu như họ đoạn được thì chứng quả A-la-hán, không phải là phàm phu nữa, họ chưa đoạn nhưng đã phục được. Khi phục được [tập khí phiền não] thì bầu không khí của họ, từ trường của họ, không có người nào có thể sánh với họ được. Họ tu tứ thiên bát định.

Bản thân chúng ta tu hành phải từ những chỗ này mà thường xuyên biết kiểm nghiệm lại bản thân, từ trong bầu không khí này kiểm nghiệm lại xem mình có tiến bộ hay không? Nếu cảm thấy mùi trên cơ thể của chúng ta, mùi của áo quần thay ra rất khó ngửi thì chúng ta không có công phu. Người chân thật có công phu thì mùi khó ngửi này nhất định là mỗi năm một nhạt dần, mỗi tháng một nhạt dần, đây là chứng minh công phu của bản thân chúng ta đã có tiến bộ. Một tuần không tắm, trên người tuy là có dơ bẩn nhưng mà không khó ngửi, người thật sự có công phu thì hoàn toàn không bị dính nhiễm. Đây đều là Phật Bồ-tát vì chúng ta hiện thân thuyết pháp. Chúng ta phải hiểu đạo lý này, phải hiểu rõ chân tướng sự thật, phải chăm chỉ nỗ lực tu học, tuyệt đối không phải để cho người ta thấy, mà là để tự mình thọ dụng. Chúng ta thật sự được tự thọ dụng thì mới có thể lợi ích người khác. Bản thân còn không có được thọ dụng thì làm sao bàn đến tha thọ dụng được? Muốn tha thọ dụng thì nhất định phải tự thọ dụng trước.

Chư Phật Bồ-tát dạy chúng ta một câu là: “Phải thật làm!” Những năm qua, chúng tôi làm ra một tổng kết cho Phật pháp, tổng kết thành 20 chữ, chúng tôi đã viết thành một câu đối, mọi người đều quen thuộc, đều có thể nhớ rất rõ ràng, niệm niệm không quên, y giáo phụng hành. Chúng ta tu điều gì vậy? Tu tâm chân thành, chân thì không giả, thành thì không hư ngụy, thanh tịnh thì không ô nhiễm, bình đẳng thì không cao thấp, chánh giác thì không mê, từ bi thì chắc chắn không có tự tư tự lợi. Đây là tâm Phật, là tâm Bồ-đề, chúng ta phải giữ tâm như vậy. Chúng ta áp dụng vào trong đời sống, phải nhìn thấu, buông xuống. Nhìn thấu là gì? Mọi thứ đều thông đạt hiểu rõ, đây gọi là nhìn thấu; buông xuống là mây trần không nhiễm, không mây may dính nhiễm. Biểu hiện ra bên ngoài chính là ở đây nói: “*Quang minh sáng chói, trùm khắp đại chúng.*” Là gì vậy? Tự tại, tùy duyên. Sau cùng quy kết về niệm Phật, chín câu mười tám chữ phía trước thấy đều là niệm Phật, dùng niệm Phật làm tổng quy kết trong quy kết, như vậy thì trong một đời chúng ta sẽ thành tựu viên mãn. Khởi tâm động niệm đều phải tu như vậy, học như vậy, rất tự nhiên làm ra tấm gương cho xã hội đại chúng, nhất định không có tự tư tự lợi, mỗi niệm đều là vì lợi ích tất cả chúng sanh.

Tiếp theo là lời giả thiết, nêu một ví dụ cho chúng ta, giả thiết: “*Vô lượng ức Tự Tại Phạm Vương.*” Đây không phải một người, “vô lượng ức” là nhiều. Đại Tự Tại Thiên Vương ngồi trong hội của Phật, quang minh phước đức của họ đều không thể hiện tiền, ví như là gì? Chúng ta lấy một ví dụ khác, chúng ta dùng vô lượng ức cây nến, đem những cây nến này thấy đều thấp lên, dưới ánh nắng mặt trời thì đều không thấy ánh sáng của cây nến nữa, không hiện ra được, ví dụ này mọi người dễ hiểu. Thế gian chúng ta cho dù loại đèn sáng đến đâu, nhưng dưới ánh sáng mặt trời thì ánh sáng của đèn đều không còn nữa. Đây là chúng ta bầu không khí mà bạn cảm nhận được, ở trước Phật chỉ cảm nhận được bầu không khí của Phật, còn bầu không khí của Đại Tự Tại Thiên thì biến mất, “*đều không thể hiện ra*”.

Câu sau cùng là khuyên bảo, cũng là tán thán, “*không ai chiêm ngưỡng thân của Như Lai mà không lóa mắt*”. Phàm phu chúng ta không làm được, thật sự mà nói phàm phu cũng không có cái phước phần này. Chúng ta ngày nay sinh vào thời kỳ mạt pháp của Thích-ca Mâu-ni Phật, Phật cách chúng ta hơn 3.000 năm rồi. Vừa rồi tôi đã nói, trên thực tế thì bầu không khí của Phật là vĩnh hằng, là trọn khắp pháp giới, chúng ta có thể cảm nhận được hay không? Được. Làm sao được? Cần phải như giáo tu hành. Chúng ta quả thật có thể đoạn trừ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chúng ta có thể cảm nhận được bầu không khí

của chư Phật Như Lai. Bầu không khí của chư Phật Như Lai, thừa với quý vị, chính là bầu không khí của chân như bản tánh chúng ta, không phải từ bên ngoài đến. Bầu không khí của chân như bản tánh, đâu có lý nào lại không trọn hư không khắp pháp giới cho được? Lý đương nhiên là vậy. Do đây có thể biết, chúng sanh và Phật quả thật là bình đẳng. Ngày nay không bình đẳng là do vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của bản thân chúng ta tạo nên, rời khỏi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì thật sự là bình đẳng. Tự tánh vốn đầy đủ đức năng, vốn đầy đủ tướng hảo, Phật hiện ra cho chúng ta thấy, đó là quả đức của chúng ta. Chúng ta ngày nay bất hạnh, nhiễm phải vô minh, trần sa, kiến tư, cũng giống như người hút ma túy bị nghiện thuốc vậy, bây giờ trở thành người không ra người, quỷ không ra quỷ. Giáo dục của Phật chính là giúp chúng ta cai nghiện, nếu chúng ta chịu tiếp nhận thì phải nhổ bỏ tận gốc bệnh nghiện của chúng ta, sẽ hồi phục lại bình thường, bình thường chính là chư Phật Như Lai. Ví dụ này mọi người dễ hiểu, thật sự mà nói cũng rất gần gũi. Cho nên, chúng ta cần phải biết hiện nay chúng ta là người như thế nào, đang đứng ở đâu, Phật làm sao để giúp đỡ chúng ta, cứu giúp chúng ta, chúng ta phải nên tiếp nhận, phải hết lòng nỗ lực học tập, khôi phục tánh đức của mình, khôi phục trí tuệ đức tướng của mình. Hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.